

РЕШЕНИЕ

№ 15778

гр. София, 24.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **1250** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба на П. Т. Г. от [населено място], депозирана чрез процесуалния й представител адв. Б. Х., САК срещу Решение № 4080 от 11.11.2025 г. по НАХД № 9073/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129 състав.
С обжалвания съдебен акт е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от автоматизирано техническо средство или система Серия К, № 9851461, издаден на 13.04.2023 г. от СДВР, с който на касационния жалбоподател П. Т. Г. е наложено, на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), административно наказание „глоба“ в размер на 600 (шестстотин) лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.
В касационната жалба са изложени твърдения за незаконосъобразност на решението на СРС – допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, нарушения на материалния закон и необоснованост. Сочи се неправилна преценка на събраните доказателства и възраженията на страните. Оспорен е изводът на съда относно годността на техническото средство, с което е установено административното нарушение. Обърнато е внимание на липсата на мотиви по възражението за късно връчване на ЕФ – повече от две години след съставянето му. Твърди се, че допуснатите от съда съществени нарушения на процесуални правила са предпоставили неправилното приложение на материалния закон. От касационната инстанция се иска да отмени обжалваното решение, както и оспореният ЕФ издаден от СДВР. Претендират се

разноски за двете съдебни инстанции.

Касационният жалбоподател и процесуалният му представител – адв. Х. не се явиха в съдебното заседание.

От процесуалния представител на ответника - Столична дирекция на вътрешните работи – гл. юрк. П. са представени писмени бележки (л. 16 – л. 17), в които се оспорват възраженията в касационната жалба. Поставен е акцент върху законосъобразно поставеното начало на административно наказателното производство с издаване на ЕФ, съгласно изискванията на чл. 39, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, безспорно установеното административно нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и неговият извършител. С тези аргументи е обосновано искане за потвърждаване на съдебния акт и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение – правилно и законосъобразно.

Настоящият касационен състав на Административен съд - София – град, въз основа на приложените доказателства, съобразявайки становищата на страните, наведените касационни основания, съобразно правомощията по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в предвидения в чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок (съобщението за изготвеното решение е връчено на 02.12.2025 г., а жалбата е заведена с вх. № 398677 на 04.12.2025г.), от процесуално легитимирано лице – пълномощник на санкционираното лице, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът е анализирал информацията от събраните писмени и веществени доказателства и е приел за установено от фактическа страна :

На 13.04.2023 година, в 09:32 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от [населено място] към [населено място] с преносима видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип "С. М2" с № MD 1195 е заснето движението на лек автомобил марка "Т.", модел „А. 2.0 Д4Д“, с рег. [рег.номер на МПС] , със скорост 91 км/ч, след приспаднат толеранс от 3 км/ч. от реално измерената скорост 94 км/ч, при максимално разрешена скорост за населено място от 50 км/ч, въведена с разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Установеното превишение на скоростта е 41 км/ч. Въз основа на информацията относно регистрацията на МПС е установено, че собственик на лекия автомобил е Л. Х. Г..

С Електронен фиш за налагане на глоба, серия К № 7319465, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи е констатирано извършеното на 13.04.2023 г. административното нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, което е санкционирано, съгласно презумпцията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. В съпроводителното писмо, с което по повод на жалбата на П. Т. Г., началник на 03 сектор „АФ“ ОПП – СДВР е изпратил на СРС, НО, материалите от административно наказателната преписка – рег. № УРИ 433200 – 62101 (л. 4 от НАХД № 9073/2025 г.), е отразено, че в информационната система на МВР – АИС – АНД е посочена дата на връчване на ЕФ – 02.05.2025 г., но не са приложени доказателства (разписка за връчване). С Декларация рег. № УРИ 433200 – 80764 от 01.08.2024 г. собственикът на превозното средство е декларирал, при условията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, че водач на превозното средство, чието движение по [улица] с посока от [населено място] към [населено място] е заснето на 13.04.2023 година в 09:32 часа в [населено място], с преносимата видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип "С. М2" с № MD 1195 е П. Т. Г. от

[населено място]. Към декларацията е представено копие на издадено на името на П. Г. Свидетелство за управление на МПС.

Въз основа на данните от декларацията по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, съгласно актуалната към момента на констатиране на административното нарушение редакция (ДВ, бр. 101/2016 г. в сила от 21.01.2017 г.) на 22.10.2024 г. е издаден оспореният в настоящото производство Електронен фиш за налагане на глоба, серия К № 9851461, с който за констатираното на 13.04.2023 г. нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е санкционирано лицето, посочено в декларацията на собственика на МПС – П. Т. Г..

Въз основа на така установените релевантни за правния спор факти, районният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение.

Не са допуснати твърденията в касационната жалба за нарушения на процесуалните правила, които се сочат като основание за отмяна на решението. Спазени са процесуалните стандарти при събирането, проверката и оценката на доказателствата, противно на становището на касатора.

Законосъобразно е приложена и процедурата по установяване и санкциониране на административното нарушение - с издаден ЕФ, който се генерира автоматично при извършено нарушение от вида на това, за което е санкционирана жалбоподателката Г. – движение на управляваното от нея МПС със скорост над разрешената в населено място. Издаването на ЕФ поставя началото на административно наказателното производство, без да е необходимо съставяне на отделен Акт за установяване на нарушение. В този смисъл, обосновано в мотивите на решението е посочено, че измерването, регистрирането и записът на нарушението чрез използваната пътна радарна система за видеоконтрол изключва възможността за човешка намеса.

Спазени са изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП за форма и съдържание на Електронния фиш, съгласно одобрения образец със Заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з-931 от 30.08.2016 г. Приложена е снимка от записващото устройство на използваната АТСС, която позволява да се установи превозното средство, регистрационният му номер, измерената скорост на движение и времето на извършване на нарушението. В този смисъл, Електронният фиш съдържа описание на всички елементи от състава на административното нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП - „нарушение за скорост“, с фиксирано „превишение на стойността“ над разрешената от 50 км/ч. в населено място – с 41 км/ч, след приспаднат толеранс от 3 км/ч от измерената и отразена на снимковия материал – 94 км/ч. Правилно е приложена и съответната санкционна норма след установяване по несъмнен начин и на нарушителя – санкционираното лице П. Г..

Съгласно разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, контролните органи разполагат с правомощия да установяват нарушения на правилата за движение по пътищата чрез използване на технически средства или системи. В настоящия казус е използвано автоматизирано техническо средство с вградено разпознаване на регистрационните номера и заснемане в автоматичен режим в отсъствие на контролен орган на нарушения на скоростта на движение. Използваното техническо средство, с което е констатирано административното нарушение е надлежно регистрирано в БИМ и е преминало техническа проверка. При определяне на превишението на разрешената скорост на движение е отчетено допустимото отклонение при измерването.

Изготвеният бланков Протокол – Приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з - 532 от 12.05.2015 г., рег. № 4332р-26700 от 18.04.2023г. удостоверява данните от използването на конкретното автоматизирано техническо средство, с което е засечена скоростта на движение на МПС – посока на движение на контролираните МПС от [населено място] към [населено място], отчетен като работен режим от 08,30 ч. – 10,30 ч. на 13.04.2023г., в участък без въведени допълнително ограничение на скоростта на движение с пътни знаци. Приложена е снимка на мястото, на което е било поставено АТСС, която позволява да се установят и координатите на

служебния автомобил, с който се е придвижвал обслужващият екип служители на СДВР. Посочено е, че е приложено нормативно установеното общо правило относно разрешената скорост на движение в пътния участък, попадащ в обхвата на АТСС – 50 км/ч.

В мотивите на обжалваното решение са изложени подробни съображения относно съответствието на използваното мобилно техническо средство с изискванията на Закона за измерванията, Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, в това число и на софтуера за обработка на доказателствения материал. Настоящата инстанция напълно ги споделя и не намира за необходимо да ги преповтаря (арг. чл. 221, ал. 2 от АПК).

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП законодателят е въвел забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават конкретно посочени разрешени стойности на скоростта на движение на ППС, които са съобразени с категорията им и вида на пътния участък. В настоящия казус, скоростта с която се е движил автомобилът, управляван от касатора, е била с 41 км/ч над разрешената.

Приложената от административно наказващия орган санкционна норма на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП в редакцията ѝ към момента на извършване на административното нарушение (ДВ, бр. 101/2016 г. в сила от 21.01.2017 г.) е по-благоприятна за санкционираното лице (арг. чл. 3, ал. 2 от ЗАНН), доколкото не предвижда наред с имущественото наказание „глоба“ и административно наказание Лишаване от право на управление на МПС, съответна е на извършеното административно нарушение на чл. 21, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, чиято степен на обществена опасност, както правилно е преценил и районният съд, не предполага прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Съответно на изискванията на закона е и становището на съда относно възражението за изтекла давност. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите относно изключващите административно наказателната отговорност обстоятелства се прилагат нормите на Общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. В този смисъл, относими към погасителната давност за преследване и наказване на констатирани административни нарушения са предвидените срокове в чл. 80, ал. 1, т. 5 и чл. 80, ал. 2 от НК (когато извършителят е непълнолетен). Приложими са и общите принципи относно началният момент, от който започва да тече давността за преследване (чл. 80, ал. 3 от НК), основанията предпоставящи спиране и прекъсване на давността срок (чл. 81, ал. 1 и ал. 2 от НК) и абсолютната давност (чл. 81, ал. 3 от НК).

Правните последици, които законодателят свързва с изтичането на давностните срокове са процесуални – погасява се възможността да се търси отговорност за констатирано административно нарушение и материално правни – пречатства се налагането на санкция на извършителя.

В конкретния казус е безспорно, че нарушението, за което е наложено административното наказание „глоба“ с издадения на 22.10.2024 г. ЕФ от СДВР е извършено на 13.04.2023 г. Според легалната дефиниция в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП, ЕФ е изявление в електронна форма, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, и е създадено от административно информационна система въз основа на постъпилите и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Приведено към конкретиката на насгоящия казус, с издаването на ЕФ се поставя началото на административно наказателното производство за санкциониране на конкретно установеното на 13.04.2023 г. в 09:32 ч. от автоматизираното техническо средство административно нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Издаденият и анулиран, по реда на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, ЕФ от 13.04.2023 г., въз основа на подадена на 01.08.2024 г. Декларация от собственика на превозното средство, не може да се ползва като

доказателство за предприети действия спрямо санкционираното лице с оспорения в настоящото производство ЕФ. Въз основа на представените документи от административната преписка може да се направи категоричен извод, че въпросът относно авторството на административното нарушение, или казано по друг начин установяването на данните на нарушителя, е решен едва с издването на обжалвания пред СРС, ЕФ от 22.10.2024 г., доколкото към момента на извършване на административното нарушение до депозиране на Декларацията по чл. 186, ал. 4 от ЗДвП – 1 година и 4 месеца след това, няма други обективни данни които да сочат, че в конкретния казус презумпцията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП е неприложима.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че обжалваното решение като правилно, обосновано и законосъобразно следва да се остави в сила.

При този изход на спора, на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 от ЗАНН, следва да бъде уважено своевременно заявеното искане в писмените бележки на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съгласно чл. 63д, ал. 5 вр. ал. 3 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, следва да бъде определено в размер на 67,00 евро, чиято левова равностойност е 130,04 лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК и чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 от ЗАНН Административен съд София – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4080 от 11.11.2025 г. по НАХД № 9073/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129 състав.

ОСЪЖДА П. Т. Г., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 от ЗАНН, направените разноски в размер на 67 евро (шестдесет и седем) евро – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.